

tryk, ikke altid i samme Grad veed at læse nøiagtigt. Det ærede Medlem mente, at Paragrafen ved Benyttelsen af dette usalige Ord skulde lede til et Angreb paa Eiendomsretten, fordi den kun handlede om Indskrænkning af den Ret til at indtage Jord til Skov, der ved særlig Lov var givet Godseierne, medens derimod Godseiernes Ret til saadan Indtagelse af Jord ved Fæstledighed ikke skulde søge Gjælds i en saadan særlig Tilladelse; nei, det havde han Ret til i Kraft af sin Eiendomsret. Men, naar det ærede Medlem vil kaste Blikket paa § 4, saa vil han se, at det, som denne Paragraf beskæftiger sig med, er den Fæstejord, som hviler under de Fæstegaarde, som ere tilfæstede den Besidder, hvem Eieren i Medfør af Forordningen af 8de Juni 1787 og 27de September 1805, medens Fæsteren sidder paa Stedet, vil berøve en Del af Jorden. Paragrafen omtaler slet ikke Andet; det fremgaar tydeligt af dens Ord. Sa, maasse den ærede Taler mener, at der for saa vidt er et Hul i Paragrafen, som man burde gaa videre og fastsætte, at den selvsamme Indskrænkning ogsaa burde gjælde med Hensyn til Jord, som Godseieren vil indtage til Skov ved Fæstledighed, saaledes, at den Grændse, som der er sat, burde udstrækkes til at gjælde for hele Godseierens Berettigelse til at indtage Jord til Skov. Sa, dette har ikke Regjeringen og ikke Udvalgets Stertal tænkt paa, og dersom det ærede Medlem i den Anledning savner Noget i Loven, saa kan han jo stille Wendingsforslag. Iøvrigt tager det ærede Medlem, skøndt han kjender de Love, der her ere citerede i § 4, og som Lovforslaget jo alene vedrører, fejl; thi de omhandle dog i eet Tilfælde Fæstledighed. Det er nemlig Tilfældet med Forordningen af 27de September 1805. Denne Lov giver nemlig Godseierne Tilladelse til at indtage Fæstejord af Gaardens Jord saavel med Fæsterens gode Minde og Samtykke, som i Tilfælde af Fæstledighed, og altsaa har § 4 med sin Begrændsning forsaavidt ogsaa ramt de Tilfælde, som det ærede Medlem mente ikke vare behandlede i Paragrafen. Videre har Regjeringen visnok ikke tænkt paa at gaa, og i Udvalget har der overhovedet ikke levet anden Tanke end den, ikke at begrænde

Godseiernes Ret videre, end Almenvellet kræver det, og ikke i fjerneste Maade at tilraade noget Indgreb i Godseiernes Eiendomsret. Naar det ærede Medlem iøvrigt spurgte mig om Betydningen af Ordet „Fæstejord“, og navnlig om det skulde være det samme som Bønderjord, saa vil det ikke først være af mit Svar, at han har lært, at dette er saa; thi det staar i 2det Stykke af Paragrafen, forsaavidt som der siges, at Bønderjord, der i Medfør af 1ste Stykke er bleven til Skov, ikke maa vende tilbage til Agerbrug uden med Regjeringens Vidende. Men, naar det ærede Medlem finder Ordet Fæstejord i og for sig mystisk, saa kjende vi jo Alle Grunden. Det ligger i hans besynderlige Opfattelse af Godsforholdet, i den besynderlige Tanke, at Fæsteforpligtelsen skal hvile paa Gaardene, men ikke paa Gaardens Jord. Ordet i og for sig kan virkelig ikke negtes at være et meget godt dansk Ord i Analogi med Fæstegaard, Fæstested og hundrede andre, og kan umulig være mystisk, og naar der i Paragrafen er henvisst til Forordningen af 8de Juni 1787 og 27de September 1805, saa er derved al Tvivl løst, idet det er den Jord, der for at bruge Ordene i Forordningen af 8de Juni 1787, er tilfæstet Gaardens Besidder. Ordet er i den Grad ustyldigt, og det har jeg meddele den ærede Landsstingsmand, at ikke en eneste af Udvalgets Medlemmer har tænkt paa, at det skulde kunne vække Forargelse, og dog har der i Udvalget siddet Repræsentanter for Godseierklassen, og det sandelig Repræsentanter, der noksom have vaaget over, at man ikke i fjerneste Maade tillod sig Noget, der lignede Indgreb i Godseiernes Eiendomsret. Saa ustyldigt have vi fundet Ordet, og vi have derfor ikke fundet Anledning til at rette Stil i Regjeringens Forslag i saa Henseende. — Med Hensyn til § 5 har Udvalget jo været saa heldig at vinde det ærede Medlems fulde Bifald, forsaavidt som det agter at lade denne Paragraf udgaa, og heldigvis for min lange Vandring, som det ærede Medlem har stræbt at gjøre saa morsom og fornødt som mulig, kan jeg altsaa forbigaa denne. Men saa kommer jeg til § 6, og her rettede uægtelig det ærede Medlem et Hovedangreb paa Ord-